

[Aksel Larsen.]

get eller med tilslutning af udvalgets flertal, bliver gennemført.

Det ærede medlem hr. Fanger har med følelse talt om, at man havde dog håbet at nå til en skattelettelse for aktieselskaberne, og man får såvel af det ærede medlems som af venstres ærede ordførers taler det indtryk, at det virkelig er synd for aktieselskaberne, så hårdt de beskattes. Jeg synes ikke, der er grund til denne medlidenhed med aktieselskaberne. Der er derimod grund til at være opmærksom på, at samtlige de af lovkomplekset omfattede skatter i 1958-59 gav ca. 440 mill. kr. Det er en stigning i forhold til finansåret 1952-53 på 20 pct. Personbeskatningen er i samme tidsrum steget med 75 pct., den er nu oppe i nærheden af 4 milliarder kr. eller næsten det dobbelte af selskabs- og foreningsbeskatningen, så jeg synes ærlig talt ikke, der er grund til at jamre så voldsomt.

Som jeg sagde før, havde man øjensynlig tilstræbt en forenkling af aktieselskabsbeskatningen, og det princip har man nogenlunde bibeholdt. Dog mener jeg, at forenklingen har lidt noget ved udvalgsbehandlingen, men som sagt: hovedlinjen er bevaret.

Hvad angår erstatningen af det oprindeligt foreslåede faste fradrag på 5 000 kr. med et udbyttefradrag, kan jeg ikke se andet, end at det er noget, som må være til gavn for de store selskaber. Om det i almindelighed vil være rimeligt, er for mig et tvivlsspørgsmål. Der tales så meget om, at det er galt med den dobbeltbeskatning af aktieselskaber, der finder sted, og når man ser, hvilken opmærksomhed betænkningen yder dette problem, altså beskatningen af selskabsindtægter først hos aktieselskaberne og siden af det udbytte, som aktionærerne får, kan man jo næsten undre sig over, at der overhovedet er noget, der hedder aktieselskaber; man kan undre sig over, at der findes personer med penge, som frivilligt lader deres indtægter beskattes 2 gange. Jeg undrer mig nu ikke, for jeg kan jo se, at selskaberne trives udmærket; der kommer stadig flere til, og derfor kan man godt holde op med at jamre så meget over denne dobbeltbeskatning.

Det, der er sagen, er, at aktieselskabsformen byder på forskellige fordele, som ganske vist ikke stikker i øjnene, men som

er af en særdeles kontant natur. De små selskaber, familieaktieselskaberne, kendetegnes jo ved, at aktionæren og hans familie indtager lønnede stillinger som direktører, bestyrelsesmedlemmer eller funktionærer i selskabet; så kan lønningerne fastsættes nogenlunde vilkårligt, uden at skattevæsenet kan gribe ind; de kan fradrages i selskabets indkomst, og der bliver mange gange ikke noget overskud eller kun et minimalt overskud at fordele som udbytte til aktionærerne og mange gange kun et minimalt overskud eller en minimal skattepligtig indkomst at beskatte.

Men der er én fordel, som er langt betydeligere, og som gælder både for de store og de små selskaber; det er den fordel, der består i, at den opsparing, de henlæggelser, der foretages i et selskab, ikke personbeskattes, før de udbetales, og hidtil kun er blevet selskabsbeskattet langt, langt billigere, end aktionærerne kunne gøre sig forhåbninger om at få dem beskattet, hvis den opsparede indkomst skulle beskattes sammen med deres personlige indtægter. Efter de hidtidige regler kom en sådan kapitalopsparing ikke frem til indkomstbeskatning, og den dag aktionæren sælger sin aktie til en højere kurs som følge af de gennem årene foretagne henlæggelser, kan han altså indkassere en skattefri fortjeneste.

Ja, på grund af sådanne fordele, som jeg her har nævnt — og der findes flere — har den såkaldte dobbeltbeskatning hidtil ikke haft stor praktisk betydning, og når man fortsat kun vil opkræve et så beskedent beløb som 450 mill. kr. eller måske 500 mill. kr. i alt i selskabs- og foreningsskatter, er der vist ikke nogen grund til at spille tiden med en sådan jamren over den uretfærdige dobbeltbeskatning og den tyngende selskabsbeskatning. Man må ikke glemme det afgørende, at aktieselskabsformen i det virkelige liv har vist sig uhyre tillokkende, og dette forhold borger vistnok for, at der hos selskaberne er dækning for et skattekrav, der roligt kan sættes højere end den halve milliard, man højst vil kunne nå op til. Man må på ny erindre om, at mens de samlede personskatter siden 1952-53 er steget med mindst 75 pct., er selskabsskatterne i samme tidsrum kun steget med 20 pct.

Hvad i øvrigt angår det foreslåede faste